

Pe meleagurile natale ale tovarășului Nicolae Ceaușescu

O localitate-simbol

Am fost la Scornicești! Am fost în asezarea aceasta, unde a văzut lumina zilei, în urmă cu șaiszeci de ani, un mare bărbat al României socialiste. La Scornicești s-a născut tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Mă aflu în autoturismul care mă ducea din Slatina spre acest devenit legendar Scornicești și hrănesc în suflet o emoție inedită, dar la fel de puternică, la fel de adâncă, la fel de impunătoare ca și sentimentul pe care mi l-a trezit întâia vedere a Ipoteștilor, comuna care l-a dat țării pe Eminescu. Marile personalități dau valoare istorică locurilor de unde au plecat, așa cum grelele lupte pentru afirmarea independenței naționale au fixat pentru totdeauna în istorie toponimele Rovine sau Podul Înalt. Și tot ca o victorie istorică poate fi socotită nașterea unui mare bărbat al țării. Ca o victorie a năzuinței spre mai bine a celor ce au știut dintot-

deamna ei vor aduce prin ei înșiși, pentru ei înșiși, demnitățile și lumina.

Scornicești a devenit o localitate-simbol. Numele Nicolae Ceaușescu este ca un nimb pentru acest viitor oraș al județului Olt. Aici, la Scornicești, sînt oameni care au copilărit cu marele om de stat al românilor. Ca o nestemată de inel, școala de altădată, locul unde deslușeau tainele alfabetului fiii de țărani, este ocrotită cu respect de localnicii de azi ai Scorniceștilui. „Aici, în clasa aceasta, a învățat tovarășul Nicolae Ceaușescu”.

Fără să fie încă numit oraș, Scorniceștilui este o localitate cu metabolism urban. Cei 12.000 de locuitori au acum o modernă fabrică de confecții, un spital cu 200 de paturi — dotat după rigorile la zi ale medicinei —, un complex industrial de construcții, o fabrică de sticlă, un complex industrial de creștere a puiilor de carne și un altul pentru găini ouătoare, un liceu agroindustrial și, mai cu seamă, o gospodărie agricolă colectivă cu producții de cereale record. Vilele cu două niveluri, blocurile cu mai multe etaje, sistematizarea completă, într-un viitor nu îndepărtat, anunță de la început vizitatorului un oraș cu distinctă originalitate. În biblioteca îmbogățită cu mii de titluri, organizată științific, cu fișe tematice, există o secție anume: cea a cărților scrise de, sau despre, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Oamenii din Scornicești sînt mîndri că au dat țării pe cel mai bun fiu al ei. Dar această mîndrie nu este pasivă, ci rodnică, în înțelesul deplin al cuvîntului. La cooperativa agricolă de producție s-au obținut, în ultimii ani, producții excepționale la grîu și la porumb. Călușarii, celebrii dansatori din Scornicești, sînt de asemenea recunoscuți: cunoscuți în toată lumea, prezenți în turnee în toată lumea, recunoscuți pretutindeni ca purtătorii unui mesaj de înaltă valoare artistică, ei vorbesc tuturor, cu limbajul autentic țărănesc al Călușului, despre vigoarea fără seamă a unui popor condus pe un sigur drum al împlinirii.

Acesta este, în câteva cuvinte, Scorniceștilui de acum, localitate care are un cuvînt de spus și pe tărîmul culturii.

Aurul medaliilor

Cine n-a văzut „Călușul” din Scornicești trebuie să-l vadă. Între artele spectacolului, călușarii olteni s-au impus de mult. Acest străvechi dans cu temă, acest mod de existență a mitului românesc, care a uimit pe

mulți filozofi ai culturii, continuă să aibă o neobișnuită prospețime, cu fiecare reluare. Toate reprezentațiile Călușului oltenesc sînt premiere. Ansamblul folcloric „Călușul” din Scornicești deține Marele cordon al Constelației Regale iordanene, premiul Europa al Fundației Herder pe 1976, Marele Trofeu Internațional al folclorului la Festivalul internațional de folclor de la Messina-Italia (1973), precum și alte numeroase premii ale festivalurilor internaționale de folclor din toate țările lumii.

Ne-am adresat tovarășului Gheorghe Bărbulescu, secretar cu propaganda al Comitetului comunal de partid Scornicești, rugîndu-l să ne explice secretul acestor importante premii internaționale.

— Este într-adevăr vorba de un secret ?

— Bineînțeles. Este un secret pe care... îl destăinuim tuturor: acest ansamblu își consolidează talentul prin muncă. Trei-patru ore pe zi, în timpul liber, de marți pînă vineri, iată rețeta noastră și știți unde am ajuns punînd-o consecvent în practică. Este un efort serios, dacă puneți la socoteală și faptul că membrii ansamblului nu sînt tăietori de frunză la cîini, ci oameni de nădejde în diversele compartimente ale vieții noastre, cu specific agrar. Ei sînt țărani, dar sînt și artiști. Ei pot fi, în primul rînd, țărani și totodată, în primele rînduri, artiști.

— Cum se explică tinerețea perpetuă a acestui ansamblu ?

— Prin permanenta lui întinerire. Noua generație preia tradiția Călușului direct pe scenă, de la vîrste foarte fragede. În toate spectacolele noastre există trei generații de dansatori. În reprezentațiile obișnuite avem 8—10 copii. Dintre aceștia s-au conturat deja personalități. Vătaful călușarilor mici este Ginel Andreescu, un băiat de 10 ani, născut parecă pentru a da o nouă expresie Călușului oltenesc.

— Cînd a luat naștere Ansamblul „Călușul” ?

— Ca instituție culturală, în 1968, prin talentatul dansator Dumitru Jumătate. Dar nemărturisit, ueinstituționalizat, ca atare, Călușul există în Scornicești de cînd ne știm. El face parte din spiritualitatea noastră, din felul nostru de a gîndi în imagini asupra lumii.

Bunăstarea spirituală

Dansatorii „Călușului” nu sînt singurele forțe artistice ale așezării Scornicești. Ca în toate localitățile noastre rurale, și aici, la căminul cultural, prind aripi inițiative spontane, se impun acțiuni care merită pe deplin aprecierea iubitorilor de artă. Timpul liber este acum, în satele României socialiste, o realitate elocventă. Există în sfîrșit un timp liber, un timp în care sufletul dormie de frumos poate să se recunoască și să se exprime pe sine. Creșterea bunăstării materiale a dus la rezultatul mult dorit, dar firesc: creșterea bunăstării spirituale. Există o bunăstare spirituală la Scornicești, și ea, cîtă s-a afirmat pînă acum, nu înseamnă totul, ci numai o parte. Noi și noi realități ale frumosului suflet de țaran sînt așteptate în anii care vin. Deocamdată laboratorul de creație, căminul cultural, reunește în matca lui un cor de 120 de țărani și muncitori, cadre didactice și sanitare, o brigadă artistică totdeauna inspirată din problemele cotidiene ale Scorniceștiului, ale producției și ale comunei în general, un cenaclu literar și o trupă de teatru. Cei din brigada artistică știu că de fapt colectivul lor de amatori este o echipă de reporteri. Ei sînt, cu alte cuvinte, ziarul vorbit al comunei. Ascultă brigada artistică de agitație și înțelegi că oamenii din Scornicești au o bogată viață cetățenească. Nu pentru că au telefoane și încălzire centrală la domiciliile lor, nu pentru că localitatea are acum un prefix, 944, cu care ei pot chema automat orașele importante ale țării, nu pentru că serviciile către cetățeni sînt acum de natura celor din oricare zonă urbană. Viața cetățenească din Scornicești se impune, înainte de toate, printr-un ritm în care recunoști prezența preocupărilor edilitare, efortul de smulgere din acea anonimă veșnicie care „s-a născut la sat”.

Cînstirea literaturii

Pare incredibil sau prețios să vorbești despre un cenaclu literar comunal și să-i numești, pe participanții la dezbaterile de aici, scriitori. Sînt într-adevăr puține cena-

cluri literare în mediul rural și dintre acestea foarte puține au cît de cît un ecou pe plan național. M-am bucurat, descoperind că la Scornicești cenaclu literar este o realitate literară. La Scornicești sînt în curs de afirmare scriitori. Și nu numai poeți și rapsozi populari, cum sînt țărani coope-ratori Năstase Avram, Elena Călinescu și Ștefan Bălan, elevul Nicolae Gheorghe sau profesorii Marian Firescu și Dumitru Leonte, ci și prozatori, și nu numai prozatori, ci chiar dramaturgi. Doi dintre ei sînt cunoscuți dincolo de marginile județului. Ei sînt Tiberiu Vidra și Gheorghe Bărbulescu, secretarul cu probleme de propagandă al Comitetului comunal de partid. Prima lor piesă de teatru, transmisă pe postul național al Radiodifuziunii Române, se numea *Cum să nu am încredere în fiul meu*. Tentativele, firese, nu s-au oprit aici. Noi și noi experiențe, despre care vom vorbi, sperăm, și în anii următori. Ultima lor lucrare destinată scenei, inclusă în repertoriul formației de teatru a căminului cultural din Scornicești, în vederea participării la cea de a doua ediție a Festivalului național „Cîntarea României”, este intitulată *Simfonia tinereții*. Urmărind rigorile unui poem dramatic, autorii și-au propus să releve în această nouă piesă viața unui tânăr revoluționar care se ridică, în fața lumii, dintr-un sat țărănesc, pentru a lupta pentru viitorul comunist al țării sale. Tânărul, numit în piesă Nicoară, amintește stăruitor de utecistul Nicolae Ceaușescu, neînfricat reprezentant al clasei muncitoare în anii ilegalității Partidului Comunist Român. Este un omagiu adus conducătorului României socialiste, o sinceră modalitate de a cinsti prin literatură un erou național, spre cinstea literaturii.

30 de ani de teatru

Într-adevăr, sînt peste 30 de ani de cînd, improvizînd, într-o locuință de țaran, căminul cultural al comunei, Melete Lăzărescu, cel care a fost și primul președinte al cooperativei agricole de producție, a înființat o echipă de teatru cult. Trebuie să folosim neapărat expresia „teatru cult” pentru că teatru folcloric există la Scornicești de cînd lumea. Așadar, acest Melete Lăzărescu este ctitorul unei activități culturale de mare importanță în viața modernă a unei așezări rurale. Îmbinarea preocupărilor aparent divergente, agricultura și arta, are, iată, o tradiție născută spontan. Aș fi vrut să-l cunosc pe pensionarul de acum, pe Melete Lăzărescu. Era plecat la Sibiu, la

unul dintre copii. Vroiam să-l întreb ce crede el azi, la cei șaptezeci și ceva de ani, despre munca pe scenă și munca pe câmp. Despre aceste două direcții de activitate umană, atât de firește înfrățite la Scornicești, mi-a vorbit în numele tuturor iubitorilor de teatru tovarășul profesor Dumitru Ticleanu, directorul căminului cultural, al noului cămin cultural, construit în anii edificării socialismului la sate. Am aflat astfel că „regizorul” teatrului din Scornicești se numește Ștefan Motcă, directorul adjunct al liceului; Ștefan Motcă nu numai că a absolvit Facultatea de biologie, ci, interesat de lumea scenei, a mers la Școala populară de artă și a devenit astfel „un instructor de teatru calificat”. Am notat de asemenea numele interpreților, nu în ordinea valorii lor, nu pe toți, așa cum se întâmplă în orice documentare de reporter. Așadar Tatiana Sporea, Lambru Constantin, Marian Firescu, Nicolae Cristea, Elena Stoian, Nastasia Zamfirescu, Maria Oprea, Ioana Turuianu, Vasilica Florea, Toma Trașcă, Petre Zabaria. Gheorghe Mustață — sint cei care dau viață pieselor într-un act, cei care, acum, cu *Simfonia tinereții*, vor să aducă încă un trofeu în Scornicești. Drum bun, dragi prieteni ai scenei!

Stejarul din Scornicești

Spuneam, la început, că Scornicești, meleagul natal al tovarășului Nicolae Ceaușescu, este o localitate-simbol. Dar, caracterul simbolic al acestei așezări olteneste este conferit de elementele tipice satului românesc con-

temporan. Ceea ce s-a întâmplat la Scornicești, apariția industriei, dezvoltarea edilitară, întemeierea confortului de tip urban, producțiile agricole sporite de la an la an, conștiința cetățenească activă, viața culturală și artistică cunoscând noi și noi dimensiuni, toate aceste progrese de modernizare a lumii rurale le întâlnim în toate județele țării. În acest cîineal și în următorul, vor deveni orașe zeci de comune — atât prin forțele lor proprii, cum este firese și cum se străduie locuitorii Scorniceștiului, cât și cu sprijinul statului nostru socialist. Să ne amintim, de pildă, că în 1977, cîteva localități rurale — și anume, cele în care, în urmă cu șaptezeci de ani, s-au petrecut cele mai importante războaie țărănești — au primit o subvenție guvernamentală pentru dezvoltarea urbană. Aceasta înseamnă — evident — un beneficiu în plus și pentru cultură. Vor apărea, în satele de altădată, case de cultură și, bineînțeles, în ceea ce ne privește, vom reține în comentariile noastre activități ale unor ansambluri artistice, formații de teatru, brigăzi artistice de agitație, cînacluri de cultură generală și chiar de dramaturgie. Iată de ce putem spune că, oriunde în țara noastră străveche, pe care socialismul și-a pus definitiv amprenta, în orașele noi, în cele întinse și în toate așezările României de azi, pretutindeni, de fapt, este meleagul natal al tovarășului Nicolae Ceaușescu. Dar aura de legendă o va păstra numai județul Olt, numai Scorniceștiul adică, pentru că, dacă stejarul Moldovei a fost Ștefan cel Mare, stejarul din Scornicești (așa cum s-a încetățenit de ani de zile expresia în popor) este tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Paul Tutungiu

